

А тую знічку вабяць ночы.
Яна марыць пра той свет,
Дзе далекі месяц ў вочы
Свеціць многа доўгіх лет.

Яна марыць пра прыгоды,
Як у казках пра людзей...
Але няма такой нагоды,
Не спраўдзіцца адна з надзей.

У сэрцы знічка захавала
Глыбей пакуту ціхую.
Яна... як быццам пахавала
Пяшчоту у душу сваю.

Ніхто не ведае пра тую,
Што проста марыць пра жыццё.
Яе, ту знічку залатую,
На небе толькі я знайду...